

ЯРОСЛАВ ВАЙС

ДУБЛИКАТОРЪТ НА

ХЕНДЕРСОН

Превод от чешки: Матилда Бераха-Теофилова, 1988

chitanka.info

Седях в коженото кресло и си играех с малкия метален предмет. Само след миг те ще дойдат и моята мечта ще се сбъдне, ще свърши дългогодишният нощен кошмар. Още няколко минути и — край на всичко!

Достъпът до Димитрос Атрахтас беше възможен единствено за този, който бе готов да пожертвува за това двадесет хиляди долара. С удоволствие щях да ги дам, само че никога не съм имал толкова пари.

Готов съм да се хвана на бас, че и Оле Хендерсон не беше сънувал такава сума.

Оле Хендерсон — човекът, който отказа да стане милионер. И досега не мога да го разбера, но той просто си беше такъв. С хладен мозък на математически гений и със сърце на самарянин. Искаше да прави само добро, а резултатът? Атрахтасовата пещера на завръщанията. По-скоро Пещера на новото отчаяние.

Да, зная, че Оле Хендерсон се съмняваше в своето открытие. Накрая все пак се оставил да го придумат.

И така се появи...

Дубликаторът на Хендерсон. Дубликаторът на Хендерсон-Атрахтас. Дубликаторът на Атрахтас. Атрахтасовата пещера на завръщанията. Посетете мястото, където невъзможното става действителност! Срещнете се със своите скъпи покойници!

Бяха скъпи! Еднократна такса — двадесет хиляди долара. За петнадесет минути.

Явно никога няма да разбера принципа на този дяволски трик! Стабилизиращо пространство между два полюса, биоелектрически потоци и така нататък. Физика, преплетена с невропсихология и биохимия. А практическата полза? Материализирани представи по желание на клиента.

Бъдете така любезни и се съсредоточете върху личността, с която искате да се срещнете. За десет секунди дубликаторът ще заснеме отпечатък от вашите паметови следи. Работим без гаранция, плаща се предварително.

Оле Хендерсон никога нямаше да позволи това. Той беше непоправим утопист; представата, че и „животът след смъртта“ ще съществува единствено за роднините на богатите, дълбоко щеше да го разстрои. Макар че — напразно. За това бедните никога не са завиждали на богатите.

От време на време подочувах нещичко за драстични сцени в тази пещера. „Да се разделя завинаги след петнадесетте минути, прекарани с отново намерения човек, когото обичам — не, това е невъзможно.“ Който можеше, с готовност плащаше нови двадесет хиляди за още четвърт час. И отново. И още веднъж. И още. Неколцина финансисти напълно се бяха разорили в пещерата, а след дванадесетчасово сбогуване със своята отдавна починала съпруга един холандски въглищен магнат се самоуби.

Опитаха се да съдят Атрахтас за изнудване, но съдът го оправда! Нали той никого не бе принуждавал, с нищо не го бе заплашвал. Обвиниха го в мошеничество, мъчеха се да докажат, че хипнотизира своите жертви. „Хипноза? Нищо подобно, господа, така ще оскверните паметта на моя скъп приятел Оле Хендерсон. Почитаемият съд може спокойно да докосне «възкресените мъртви». Ако пожелаете, в този момент господин Атрахтас ще си завърже очите. Не, за съжаление той не може да излезе. Само той обслужва дубликатора.“

„Боже, мислех си аз, колко находчив и безср amen е този човек!“ „Господин съдия, вие не вярвате, че това е реално? Но то е дори повече от реално. Знаете ли, в пещерата съм подредил малко, но комфортно кътче, можете да го наречете chambre séparée. При срещите си младите хора са изпълнени с такъв копнеж... А аз съм чувствителен човек. Кой би могъл да им откаже?“

„Реализирането на копнежа“ струваше още десет хиляди долара — и никой нищо не успя да му направи, косъмче не падна от главата на модерния сводник. За съжаление законът беше на страната на обвиняемия.

Оле Хендерсон никога нямаше да позволи това... Само че Оле Хендерсон падна от една скала и се преби, а Димитрос Атрахтас, този хитър лешояд, стана универсален наследник на общия патент. Не се намери човек, който да докаже, че е извършил убийство. Оле Хендерсон, единственият, който можеше да го изобличи, никога не възкръсна. Явно нямаше двадесет хиляди долара...

Когато моят адвокат за първи път писа на Атрахтас, пощата донесе учтиво изdevателски отговор. „За съжаление — съобщаваше собственикът на Пещерата на завръщанията, — трябва да отхвърля предложението на вашия клиент за съвместно серийно производство на дубликатори. Наистина финансовите перспективи на предлагания

проект са обещаващи, но скромният приход от пещерата ми е напълно достатъчен, за да покривам разходите, свързани с моята хуманна мисия. С уважение...“

— А идеята беше толкова добра — оплакваше се адвокатът Рови Мастерман.

— Не беше! — успокоявах го аз. — Този негодник е пресметнал, че при серийно производство ще си загуби монопола. Мислехме го за глупак, но направихме грешка.

И все пак — все пак накрая той се хвана на въдицата! След миг ще бъде тук, в съседната стая. А после...

„Уважаеми господин Атрахтас! Смятам за разумно в наш общ интерес да ви съобщя, че вече не сте единственият собственик на принципа на дубликатора. След неколкогодишни усилия заедно с екип от сътрудници успях...

Този трик решително беше по-добър. Макар че не задействува веднага, и затова предполагам, че няма да бъде разумно да се изтощаваме чрез взаимна конкуренция. Ако обединим силите си, финансовият ефект от нашите общи дубълпрограми може да се умножи многократно. Ето защо очаквам вашето посещение в срок, който вие сам ще определите. С уважение, Ваш...“

Тази хитра лисица не дойде, а изпрати свой агент. Някой си Брандейс. Господин Брандейс ми струваше пет хиляди долара, половината от моите спестявания. Ако е изпълнил обещанието си и е дал на Атрахтас положителна информация, ще получи и другата половина. Треперех от вълнение. Ами ако...

Не, не, този път всичко щеше да бъде наред — на човешката алчност може да се разчита. Доказателство за това бе фактът, че след няколко минути Димитрос Атрахтас щеше да влезе в моя дом.

Позвъни се. После чух стъпките на Рови Мастерман, щракването на ключалката. Чужд, креслив глас. Вратата в съседната стая изскърца. Той е тук!

Целият се изпотих. В последния миг ме връхлетяха съмнения. Имам ли право сега, след петнадесет години...

— Е, къде е вашето чудо? — Отново този креслив глас. Той е на человека, който уби Оле Хендерсон. Имам ли право? Хиляди пъти да! Дочух никакво тракане — Рови манипулираше с нашия макет.

— Знаете ли какво — нов кряськ, — покажете ми например Мей Клинх, артистката. Помните я, нали, тя беше такова парче!

Гласът на Рови:

— Съжалявам, господин Атрахтас, нашият дубликатор действува малко по-надълбоко под мозъчната кора. Изборът не е доброволен, той зависи от вашето подсъзнателно емоционално състояние. На езика на лаиците това се нарича съвест.

— Да не сте полудели?

Ето че настъпи моят миг, мигът, който очаквах от години. С шест крачки преодолях разстоянието до вратата.

— Оле!

Викът замръзна на устата му. Висок, дебел старец — вече ни най-малко не го съжалявах. Напротив, бях доволен, че толкова приличам на баща си.

— Оле, за бога, аз не исках! Повярвай ми!

Не видях дори как се свлече на пода. Обърнах се към прозореца, като продължавах да държа пред себе си пистолета. Чувствувах се повече от зле. Постоях така, докато Рови зави тялото с килима и го изнесе от стаята. И си дадох дума никога, никога да не стъпя в Пещерата на завръщанията. Дори безплатно. Защото там мога да се срещна с него.

— Готово! — каза Рови зад гърба ми. — Стана по-лесно, отколкото очаквах.

Отпуснах ръката с пистолета.

— Рови, хрумването ти беше просто отлично — казах аз, — да изкопчиш от неговия лекар, че сто на сто няма да преживее четвърти инфаркт...

— Ами ако все пак не беше умрял сам — попита той с любопитство, — щеше ли да стреляш?

Усмихнах се насила и подадох на Рови пистолета. Не беше зареден.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.